

КРАЙ

Огнито

БРАННИКЪ:

— Въ ония дни на робство и тревога
седели сж така край нъкой огънъ
бунтовници, хайдуту и войводи.
Единъ ли изъ земята ни е бродилъ
и е развъзвалъ въ нашата родина
на знамето свещената коприна.

ОРЛЕ:

— Изъ тоя славенъ пмъ какво ги тласна!

тогазъ тѣ жертвуваха всичко мило
въ тъмница, предъ куршумъ и на бесило.

ОРЛЕ:

— А какъ започна славното имъ дѣло!
кой бѣше пръвъ и кой отъ тѣхъ начело
въ ония дни на подвизи и слава!
Какво ги вдъхновяваше тогава,
защо живѣха и какво мечтаха,
когато въ боя знамето развяха!

... Схлупенитѣ нѣкогашни хижи
изпълнени съ тъмнина и грижи.

БРАННИКЪ:

— Не страхъ, а тиранията ужасна,
не славата, а обичъ къмъ народа,
копнежъ за правда, жажда за свобода.

ОРЛЕ:

— Кажу ми, браннико, тѣ колко бѣха!

БРАННИКЪ:

— Тогава много зарадъ насъ умрѣха,

БРАННИКЪ:

— Не бѣха тѣ малцина, а стотици
войводи, четници и мѣченици.
Поискаме ли да ги изброиме
блѣсти сияние отъ всѣко име
и всѣки тѣхенъ подвигъ ни говори
за светостта на роднитѣ простори,
за схлупенитѣ нѣкогашни хижи
изпълнени съ съ тъмнина и грижи.

ОРЛЕ:

— Кажу ми нѣкой подвигъ оттогава!

БРАННИКЪ:

— Историата ни е вѣчна слава
и брани подвизи въ които често
смъртта на живитѣ отстъпва мѣсто.
Спомни си ти за патриархъ Евтимий
единъ отъ многото неизброими,
вгльби се въ миналото и спомни си
за хилендарския монахъ Паисий

